

„Попъ, калугеръ и поддвойникъ,
„Казвѣтъ, кѣтъ тя срѣшиѣтъ
„Сутрѣнь рано на кръсто-пѣтъ —
„Се ще тя повредѣтъ.

XXV.

Вървѣтъ изъ пѣтъ и приказвѣтъ
За зли и добри срѣщи,
До мастори, кѣто стигвѣтъ
Снемвѣтъ гозби от' плѣщи
— „Добрутро ти масторъ Добре!
„И вамъ вся дружино:
„Ето реда пакъ намъ доди
„Пакъ да донесемъ двама.“
Дешка навредъ, тихо, глѣда —
Ненча дѣ ще види —
Подиръ малко го съглѣда,
Чи невеселъ сѣди.
Оставихъ на моравъ.
Щото сѣ донесли
И при Ненча отидохъ —
Двѣ-тѣ невесели...
— „А бре, Ненчо, да н' си боленъ!
„Що ти е горкана?
„Видишь ни ся си неволенъ,
„Чи какво ти стана?
„И азъ незнамъ — тежко ми е,
„Глава-та ми тѣжи:
„Сичка снага ми ѣ пребита
„И ми ся неможи!
„Снощи лѣгнахъ здравъ и читавъ,
„А какво ми стана?

„Що е нощъта, съмъ бълнувалъ —
„Зло ми е горкана! ...
„И крака ми не мя държѣтъ —
„Сърце-то ми гори,
„Очи глѣдѣтъ, пѣкъ мъждеѣтъ —
„Премрѣжѣтъ ся дори.